

Передплата

на «РУСЛАНА» вносять:

в Австрії:

на цілий рік . . . 12 р. ав.
на пів року . . . 6 р. ав.
на чверть року . . . 3 р. ав.
на місяць . . . 1 р. ав.

За границею:

на цілий рік . . . 20 рублів
або 40 франків
на пів року . . . 10 рублів
або 20 франків
Поодинокі числа по 8 кр. ав.

РУСЛАН

»Вирвеш ми очі і дубу ми вирвеш: а не возьмеш милости і віри не возьмеш, бо руске ми серце і віра руска.« — З Русланових псалмів М. Шашкевича.

Виходить у Львові що дня крім неділь і руских свят о год. 6-ій пополудні.

Редакція, адміністрація і експедиція «Руслана» під ч. 5 ул. Ліндого. — Експедиція місцева в Агенції Соколовского в пасажі Гавсмана.

Рукописи звертає ся лише на попереднє застереженє. — Реклямації неопечатані вільні від порта. — Оголошеня звичайні приймають ся по ціні 10 кр. від стрічки, а в «Надісланім» 20 кр. від стрічки. Подяки і приватні донесеня по 15 кр. від стрічки.

Драконське право.

Тяжке ярмо, яке наложила короткозора внутрішня політика Росії на весь український народ, заборонивши своїми указами всякі прояви українського духа, тяжить ще до тепер тяжкою колодою на окровавленій шії пригнетеного люду.

За послідного пів віку Росія поступила багато у кождім напрямі новітньої культури; навіть відносини що-до особистої свободи і вольности слова та преси поліпшили ся у великій державі царів. Попри московський нарід розвивають і другі народи Росії свою культурну силу, громадають дорібки на літературнім і умисловім полі, кріплять ся економічно і можуть жити своїм народним житєм. Тільки для України не зійшла ще зоря сподіваного і дожджаного сонця свободи. Під гнетом указів з 47 і з 63 року, обостреного ще в 76 році, українська література в Росії завмерла, або мусить шукати притулку за її границями.

Пів віку!.. Великий се час, щоби прозріли міродатні круги в Росії, та і великий час, щоби руський народ, двигавшись і працюючи на своїй народній ниві, вимусив на них признанє своїх природних прав. І може було-б се удало ся нам. Коли не Україна, що має закнебловані уста, то бодай Русини в Галичині могли-б були своїм накликуванєм, своїми літературними і науковими здобутками вплинути на знесенє того драконського права.

Та тут, на галицькій землі найшли ся найтяжші вороги українського слова і нашої народної ідеї. Виклювали ся они з власної малодушности, а заманені російськими агентами, пішли шукати чужих богів. Російським, політичним агентам не о них ходило, а мали зовсім інші цілі на оці. Та на приману легковірних зрадників забрали кільканайцять їх в глибину Росії,

наділяючи там державними посадами, а решт, оставший в Галичині, прирекли »собію« російського правительства.

Не довго се тревало. Бо і російське правительство переконало ся, що не багато йому приїде користи з підпираня того продайного елемента. Крім широких кишень, в котрих потапали мільони, ті галасники не мали жадного впливу ані охоти до якої-небудь реальної праці.

Тратячи ґрунт під ногами, ті запроданці кинулись до клевети і денунціяції. Звісні всім ті поїздки москвофільських пропаґаторів до Росії, куди за кождий раз завозили жмут фальшивих, тенденційних інформацій та доносів, щоби за те привести звідтам жмуток »бумажок«. Із такою самою підмогою тенденційно і невірною представляли цілий народний рух в Галичині в своїм органі. Пробуджене народно-самопизнання попрекали »сепаратизмом«, виміреном впрост на загубу Росії, інтелектуальний рух галицької Руси називали »польскою інтригою«, фонетичну правопись представляли, як критерію радикалізму, атеїзму, анархізму. Іх то денунціяціям маємо завдячити, що відобрано дебіт в Росії нашим політичним, а відтак і літературним часописям і перервано в той спосіб наші духові зносини з закордонною Русею.

Нашим москвофілам залежало на тім, щоби они змонополізували в своїх руках інформації для російської суспільности про галицько-руські справи. І се удало ся їх клеветам та денунціяціям на незмірну шкоду нашої народної ідеї.

Але нема такої криги, щоби не стоїла ся серед леготу весни, нема такої правди, щоби не пробіла ся через тьми засліплення і ложи. Вже між самою російською суспільностию дають ся чути перші пробіски реакції против тої страшної і безцільної кривди, яку заподіяно мільонам живого славянського племена. Оноді

замістили »Петерб. Ведомості« у фейлетоні статью під заголовком: Задля чого?, в котрій представлені сумні і дивоглядні наслідки безправя російського правительства, доконаного на українським народі.

Книжок духовного змісту — наводить згадана статья — не вільно в Росії перекладати на малоруску мову. В той спосіб в християнській державі де сьвяте писмо розходить ся в 70 языках і наріччях, а в тім числі в наріччях: могольським, вотятицьким, зирянським, калмицьким, японським, осетинським, естонським і т. д., в чотирох наріччях татарської мови, в жаргоні польско-жидівським і німецько-жидівським (гл. каталог біблійного Товариства), славянському населеню, що числить коло двох десятків мільонів голов, віднято право читати Біблію на своїй рідній мові.

Не вільно також друкувати перекладів класичних писателів, велико-руських або взагалі інших народів. Через те переклади драм Шекспіра (Куліша), Одисеї та Іліади (Руданського і Байди Ніщинського), Божої комедії (Сивинського), творів Шілера (Гріченка), поезій Гайного (Лесі Українки) Пушкіна, Жуковського і других мусіли шукати притулку за границею, в Галичині.

Не вільно також друкувати книжок зі змістом науково-популярним або утилітарним. Тому не отримали дозволу цензури: житєписи Богдана Хмельницького (Комарова), Котляревського, Колумба і Гутенберґа (Грінченка), опис пустині Сагари (тоґож), книжка про холеру, календар народний на рік 1898 (Коваленка), книжка про годівлю дрібної птиці (тоґож) і багато інших.

Призволяють друкувати тільки оригінальну белетристику і поезію з сучасного життя люду (не з минувшини). Процедура цензурованя найменшої малорускої рукописи триває звичайно 3 до 4 місяці, а часто і пів року (часом навіть довше). Зака-

З життя і гадок.

(Осінній вечер; два сєнцикі на biedną dziatwę; наші складки на народні ціли; стріча з патріотом; припадки і рефлексії; пригідна деклямація; проґрешєнє Франка; струпінїлий корінь).

І мовби в почутю сеї народної сили я підніс понурену голову до гори і глянув докола себе. Як-раз на против мене надходив знаний руський патріот, управитель рускої інституції, що єї уважаємо нашою справжною кріпостию і з гордостю глядимо на єї розвій і видимий зріст. Патріот ішов під руку зі своєю молодою жінкою і з малою дочкою — певно до театру.

Моя рука сягнула до капелюха до низького уклону. В натовпі людей та при моїй неприязности, я не міг минути їх скоро. Підчас тої хвильки виминаня зачув їх розмову.

Дівчинка: Ja mówila, aby tatko się prędzej zbierał, teraz przyjdziemy za późno.

Батько (менторским тоном): Не бій ся дитино, ще сема не вибила, прийдемо вчас.

Я станув мов вкопаний і обернув ся. Патріот якось мов трівожно зиркнув на мене зпід лоба.

Так виглядає сей наш руський корінь? — ридали мої розбурхані думки. Про око людске

ти говориш по руски до своєї дитини, а як би тебе був минав Поляк, то певно відповів би ти так, як она до тебе заговорила! І звідки се іде, чому оно так дїє ся? Знана се річ, що як Русин оженить ся з Полькою, так она ніколи не застосує ся до него, а часто спольщить і єго і цілу родину. Як Русинка вийде за Поляка, то она пропала для нас. Як Русин вийде десь у чужину, от, хотьби наші віденьські гофрати, то їх діти вже забудуть руску мову, німчать ся.

А яке тут знаменне було недавно тому старанє одного нашого крилошанина, сфальшувати метрику свого сина, що осів десь між Німцями, щоби навіть затерти слід єго руского походження і нашого обрядя!

Але який толк найти на онтого патріота, що онтам зник у пїтьмах мраки та в заколоті прохожих? Єго-ж жінка, Русинка, він сам живе на руським хлїбі, пише огнисті відозви »за права рускої мови«, а єго дитина — говорить до него по польски!»

Чи може школа сему винна? — прецінь є рускі школи. А коли з яких-небудь причин дитині не можливо ходити до рускої школи, так тим більшою задачею домашнього вихованя повинно бути береженє народного почутя у дитини. В школі дитина сидить кілька годин через день, а решта часу остає під впливом ро-

дичів. Може служниця говорить тільки по польски? Знаємо сю вимівку — неправда. Служниця є найбільше Русинка, а як чують, що паньство дома говорять по руски, то вони радо наворачтають ся до своєї рідної мови.

Я сплюнув з пересердя і пішов далше. Але крок мій звільнив ся, а ноги ступали твердо, як на муштрі. Через затиснені зуби я цілїв уривки з »Галича« Корнила Устияновича:

Прокиньте ся, раби Хозарів,

Раби покірніи Варяг,

Раби Оварів і Болгарів

Все гнетені на всіх віках!

Прокиньте ся раби Половців,

Котрих на вас ваш князь водив,

Підданиі Ляхів, Литовців,

Підніже Німців, Москалів,

Прокиньте ся, опамятайтесь,

В останнє голову зведіть...

Але ми ще все ходимо з понуреними головами, дивимо ся зпід лоба і так само думаємо. Не »рабами волі« ми стали, трудящими, завзятими і відважними, як хоче Франко, але рабами неволі, малодушними, боязкими, скритими і невірними. На свого кинути ся, понизити єго, збезчестити, є у нас відвага, а постояти за своє перед чужим не маємо сили. Гей, як то були обидили ся наші патріоти, довідавши ся

зують те, що вчора було дозволене і на відворот.

Жадної малорускої книжки не випускають до Росії з заграниці. Сей заказ відноситься рівно до праси (не виключаючи навіть найневинніших видавництв, як газетки для дітей), як і до всіх книжок, хотій би се були наукові видавництва Тов. ім. Шевченка, університетські курса руских професорів зі Львова чи з Чернівців, гімназійні підручники або шкільні, а навіть прямо передрук книжки, що іно виданої в Росії за дозволом цензури.

Всі ті книжки — каже ся статя дальше — видані на велико-руській мові, продавали би без жадних трудностей в російських книгарнях; але они написані по малоруски і тому суть чимсь дуже небезпечним: конфіскують їх, садовлять під ключ з такими або сякими, звичайними вправді наслідками.

Єсть се посередним піддержуванем темноти серед людю і забиване творчих сил народа. Гіркі чувства родять ся у богато інтелігентних Малоросів (Українців), що не можуть і не хотять зречи ся свого природного я, супротив того утиску, який терпить їх славянська мова в славянській Росії тим більше, що туй недалеко бачать сю свободу, якою покористує ся та сама мова в німецькій Австрії.

Ті слова гіркої правди, заміщені в петербурским, поважним дневнику, напсують немало крови галицким пашквілянтам. Що тут, в Галичині, говорить ся і пише ся про них, про те їм байдуже. Їх огидне ремесло затерло в них всякі благородніші інстинкта, а коли певні, що нічо з того не передістане ся за кордон, они зі сьмілою безличностию гдузують собі з усяких, хотій би найтяжших закидів. Та нехай-но тільки заговорять про їх підземну роботу там в Росії, зараз ідуть їм мурашки поза плечі, щоб часом російська суспільність не пізнала ся на всій ложі їхніх інформацій, або не урвали ся їм «пособія» російського правительства.

І так само заворушить ся тепер між ними, як недавно тому загуділо між львівськими москвофілами, мов розрушенім гнізді шершенів, коли о. Маковей в «Петерб. Ведомостях» своїми статями кинув луч сьвітла на генезу і кругі стежки повставшої у нас кліки народних ренегатів. Та чей вже не довго зможуть они завдавати брехню цілому сьвітови, супротив дійсних а правдивих і непоборимих фактів!

від Франка, що він служить Русі тільки з песього обовязку, бо не любить тих зледацілих Русинів — а ніхто не порівнав себе, кільки він зробив для тої Русі супротив «песьої праці» Франка.

Та і за що їх любити, — думав я, ідучи дальше — за що любити тих Русинів, з котрими стикаємо ся що днѣ? Душа звертає ся з любовю до сего нещасливого, обдертого народу, що віками порпає землю кровавими пальцями, та не може випорпати для себе лучшої долі, ані волі, ані пошани. Надія на укриту силу мільонів українського народу, що колись мусить розвинути ся і створити свою культуру, може одушевити нинішних робітників народних, — але ся горстка нашої інтелігенції, хиткої, занкарупілої, безідейної — може хіба гіркостію наповнити серця таких людий, як Франко.

Наш народний корінь мов та гірска ростина живе глибоко в скалистім покладі простолодя. З каменя потрафить він видобути для себе соки з недостатку і біди, де иньша ростина зсохла би і згнула. Та коли сей наш животворний народний корінь випустить свою літоросль висше у плідніші верстви гумусу, они мякнуть і струпішіють. Мякне народне почуте у нашої інтелігенції і струпішіє любов до свого рідного...

З угорської Русі.

(Допись).

З приятностию заміщаємо лист нашої дописувательки з угорської Русі. Око жіноче, як се бачимо з того листу, догляне часто в своїм оточеню хоть дрібні та не маловажні річи, що так і кидаютъ сьвітло на загал відносин житя. Попри цікаві вісти, які подала наша поважана дописувателька, лишила ще кільки питань отвертих, як пр. яка се руска школа в Унгварі, де платить ся по 12 зр. місячно від дитини! Така школа приступна хіба для заможних і чи справді має она відповідне число учеників? Маємо надію, що із сльідуючих листів довідаємо ся дещо докладнійше про те, та ще иньші нові для нас і цікаві річи. Тимчасом ділимо ся з читачами тим, що одержали.

«У Відни я дуже тужила за рідним краєм, за тою водою, що я нею мої молоді коси змивала, за людьми, за рідною Україною-Русею. Тяжко було мені у чужині жити, та попросила я мого мужа, щоби переніс ся межі наші люди. Він ходив куда треба і нас перенесли, але де? — до Унгвару. Слава Богу — казала я — таже і там Русь — ану яка? Ми приїхали — говорять по руски лише «мужики»; пани, жида вьсо по угорски. Ну, думаю, попала я з дощу під ривну.

Мій муж зробив собі знакомість в епископській резиденції, а я сиділа цілими вечерами сама з дітьми, та проклинала долю. Читати не було що, було — але мадярске.

Раз у хижної пані (власителька дому) добачила я «Молитвослов» — як мене урадувало, як цілувала я сю руску книжку на мадярській стороні, се й писати не треба. Я дізнала ся, що хижна пані Русначка, ми вирівнялись мовою, стали добрі сусіди і ходили заєдно обі до церкви.

У церкві, — бо мусите знати, Пана Редактор, що тут «Руснак» і «görök katholik» то одво — був і епископ Фирцак. Говорив він сам проповідь, до половини по мадярски, а пізнійше кільки слів до «простаків» по «руски» — ломаним язиком.

Хотя «Наука» епископа Фирцака величає, я дуже дивую ся, хто такого чоловіка на епископа задав.

Правда — «Наука» орган епископа, та дарма, мусить его вихвалити, але бодай не дуже пересоловати. Впрочім редактор «Науки» (тепер проректор духовної семинарії) чоловік дуже чесний, добрий Русин, що на око «не боїть ся нікого, лиш Бога», міг би дещо робити більше, як на два тиждні «Науку» скласти. Адже він міг би межі семинаристами розвіяти тьму і сказати слова правди! Дарма, «я бою ся» — сказано. До мого мужа казав: «чекайте заки я буду канонік, та я уж укажу, што я Русин — тепер я бою ся».

Один піп мені подобав ся: Був у нас «пущман» (т. є. такий вояк, що приходить обслуговувати) Михайло Лукач з F. Jablonka (Яблінка вижня) — дістав з дому 10 зр. на переказ, піп писав, але... не по мадярски, а по руски*). То було унікум за мого чотиролітного житя на мадярській Русі.

Я маю дуже багато до писаня, але даруйте, не годна вьсо на раз.

Марія.

P. S. Сими днями пішлю вам «Учебник для 1. класи народних шкіл в Угорщині», а за те будьте ласкаві післати нам наш галицкий, бо на тім мадярским не можу ніяк визнати ся, а дітей в школі по руски не учать (двоє ходять), лиш по мадярски. Я мушу цілими вечерами сама учити, бо у рускій школі платить ся 12 зр. на місяць.

*) Така адреса є тут curiosum, але правда, — на почті не робили трудностей і чоловік свої гроші дістав. Той піп, — его імя подам пізнійше, — завзятий противник Мадярів.

Десяте справозданє

з діяльности виділу товариства «Бурса ім. Св. О. Николая» в Перемишли за рік адміністратийний 1897/98.

Товариство «Бурса ім. св. О. Николая» в Перемишли, засноване в р. 1888 на підставі статутів затверджених Вис. ц. к. Намістництвом, числило в році адміністратийнім 1897/98 членів дійсних з вкладкою 3 зр.: 106, з вкладкою одноразовою 30 зр.: 1, а членів основателів з вкладкою одноразовою 100 зр.: 13. До виділу избраного на загальних зборах товариства дня 16-го жовня 1897 вийшли сльідуючі пп.: 1. Гр. Цеглинський, яко председатель, 2. О. Иван Савчин, яко містопредседатель, 3. Др. Т. Кормош, яко секретар, 4. Д. Чеховский, 5. Ів. Прийма і 6. Ів. Малиновекій, яко господарі, 7. Ол. Ярема яко касиєр, 8. Др. Л. Літинський і 9. В. Кмицикевич, яко члени виділу, 10. О. Підгорецький, 11. І. Косак і 12. В. Винар, яко заступники виділових. Виділ відбув в році адмін. 1897/98 16 засідань, на котрих рішали ся справи Бурси. Щоби придбати більше фондів для Бурси, вніс виділ, так як давнійшими літами до всіх сусідних повітів до сьв. виділів Рад повітових прошеня о запомоги. На внісені прошеня, Ради повітові в Турці, в Старім місті, Рудках і Цішанові (скрізь рускі округи, а де тверді патріоти в тих повітах? — Ред.) нічого не відповіли, прочі уділили запомоги виказані в справозданю касовім. Виділ вніс також петицію о запомогу до Високого Соїму. Прошене се, як і попередних літ, не остало без успіху, бо товариство отримало в сїм році на предложене Високої Ради шкільної краєвої запомогу в квоті 300 зр. Також вніс виділ петицію до Сьвітлої Ради громадської міста Перемишля, котра уділила товариству запомогу в квоті 150 зр. З устроєного заходом товариства «Перемиский Боян» в користь товариства концерту вилинуло в сїм році до каси товариства доходу без надатків лиш 9 зр., а з устроєного заходом товариства при ласкавій помочи Пп. Пань в користь нашого товариства фестину вилинуло чистого доходу 400 зр. На прошене виділу дав руско народний Театр на дохід нашого товариства представлене, котре принесло чистого доходу 36 зр. 19 кр. Торічна артистична прогулька хору академиків сьпіваків під проводом Вп. Ів. Прийма, а опісля О. М. Підгорецького принесла з устроєних в більших і меньших містах всхідної Галичини і Буковини в користь товариства 18 концертів, чистого доходу 401 зр. 85 кр.; кромі того красні народні костюми вартости понад 200 зр. остали власностию товариства. Для браку місця не подаємо тут подрібного справозданя з сеї прогульки, котра не тільки рознесла далеко звуки прекрасної рускої пісні, але і не мало причинила ся до розбудження народної сьвідомости. Длятого виділ уважає своїм милим обовязком зложити щиро-сердечну подяку членам головного комітету, адміністраторам прогульки Вп. І. Прийма і О. Підгорецькому, Вп. членам хору і членам місцевих комітетів за успішну поміч в тім патріотичнім ділі.

Виділ старав ся о стягнене своїх вірительностей і о сплачуване довгів на закупленій реальности тяжачих. І так виплатив виділ в біжучім році кромі відсотків на часткове уморене довгів квоту 1704 зр. 05 кр. Заложена перед 3 літами через виділ для питомців Бурси бібліотека зросла закупном нових книжок, так що числить она тепер 410 книжок. Бурса була поміщена в закупленім в р. 1893 власнім домі під ч. к. 671 при ул. Баштовій.

Відповідно до рішеня Загальних Зборів приступив виділ з весною 1897 до розширення дотеперішого дому Бурси через добудоване одноповерхового крила від сторони полуднево-всхідної і до перебудованя старого дому коштом около 15.000 зр. Будову сю віддано в підприємство будівничому п. І. Яролімови. Будову наглядыв окремий комітет будівляний. Укінчений дім віддав будівничий товариству до ужитку з початком сего року шкільного 1898/99, так, що по зробленю відповідних адаптацій і закупленю потрібного інвентаря, виділ вже з днем 1-го н. ст. ве-

Розклад їзди поїздів залізничних обов'язуючий від 1-го жовтня 1898.

(Приїзд і відїзд поданий після часу середно-європейського).

Table with 4 columns: Direction (до Львова / зі Львова), Train type (посп. / особ.), Time, and Station names. It lists various train routes and stops between Lviv and other cities like Krakow, Ternopil, and Kyiv.

ЗАНІМА: Гога нічна числить ся від 6 години вечером до 5 години 59 минут рано. Час середно-європейскій різнять ся від часу львівського о 36 минут, а іменно: 12 год. часу середно-європейського = 12 год. 36 мин. часу львівського. — Бюро інформаційне ц. к. вел. держ. (Львів, ул. Третього мая, гостель Імперяль) уділяє пояснень в справах залізничних, продає білети всякого роду і розклади їзди.

Ц. к. упр. гал. акц.

Банк

Гіпотечний

переніс

3

КОНТОРУ ВИМІНИ

Відділ депозитовий

котрих бюра містили ся до тепер в мезанині власного будинку до льокалю фронтowego в партері.

Відділ депозитовий

принймає вклади і виплачує завдатки на рахунок біжучий, принймає до перехована папери вартістні і дає на них завдатки.

Крім того впроваджено подібно як в інституціях заграничних т. зв.

Депозити сховкові

(Safe Deposits)

За оплатою 25 до 35 кр. а. в. річно, депозитар дістає в сталевій касі панцирній сховок до виключного ужитку і під власним ключем, де безпечно і дискретно переховувати може своє майно або важкі документи.

Під тим взглядом поробив Банк гіпотечний як найдогіднійши заряджени. Пришши дотично того рода депозитів одержати можна безплатно у відділі депозитовим.

НАРОДНА ТОРГОВЛЯ

принймає замовлення і посередничить в закупні:

Сьвітло церковне

впрост з фабрики Іа по 70 зр., Іа по 64 зр. за 100 кіл. лосо фабрика.

Вино

в бочках о 135 літрах, а то Самородне почавши від 70 зр. за бочку лосо місце продукції.

Зі складів висилає: КАВУ по 5 кіл. посилок почт. в ціні по: зр. 9-20, 10-20, 10-70, 11-20, а спеціальність по 12-20 франко. ВИНО в 5 кіл. барилках по зр. 3-70, 4-10, 4-90 франко. — Інші товари по умірених цінах. 76-?

Галицький Банк кредитовий

почавши від 1 лютого 1890 видає

4% АСИГНАТИ КАСОВІ з 30-днемним виповідженєм,

3% АСИГНАТИ КАСОВІ з 8-днемним виповідженєм,

а всі інші находячі ся в обігу 4 1/2% Асигнати касові з 90-днемним виповідженєм будуть опроцентовані почавши від дня 1 мая 1890 по 4% з 30-днем. речинцем виповідження.

Львів, дня 31 січня 1890.

Дирекція.

ІВАН ЯРИМОВИЧ

СКЛАД і РУКОДІЛЬНЯ

обуви мужескої, дамської і для дітий у Львові, площа Бернардинська число 10.

має честь повідомити отсім Вп. Публику, що виграбляє ОБУВЕ НЕПРОМАКАЮЧЕ власного винайдення, з всякого рода шкір, як: Обувє мужеске і дамске, також чоботи з холявами тревалі, надмірно легкі і по цівах дуже приступних. — Також принймає до відновлення направи Кальсші і Плащів кавчукові, всякі гумові приряди як також вельована обувє кавчуком. — Всякі замісцеві замовлення виконує в можливо як найкоротшім часі. — Дякуючи за дотеперішні ласкаві взгляди, і поручаючись на дальше, остаю з глибоким поважанєм

Іван Яримович.

Спеціаліст до награвки кальсші і плащів кавчукових.

Зміна льокалю.

Заложена фірма в року 1877-ім

Вольф Кавфман

перенесла ся з уллиці Трибунальської ч. 1. на ул. Лукасінського ч. 4. (площа Каструм), філія ул. Театральна 16.

Ново відкритий

СКЛАД МЕБЛІВ

також і випозичальня

заосмотрена в всілякі знаряди почавши від найбогатших до найскромніших. Цілі урядження для покоїв до спаня, сальонів, їдалень і др. — Меблі оріхові, ольхові, чорні, також зелізані і гнуті, зеркала і т. д.

Ціни низькі і сталі.

З поважанєм

В. Кавфман,

45-52 ул. Лукасінського ч. 1

ЛЕВ ЛОПАТИНСКИЙ.

ДО БРАЗИЛІЇ!

Драма з галицкого еміграційного руху в 4. актах.

Ціна книжки брошурованої в картоні 35 кр., опрaвленої в полотво з хорoшими витисками 50 кр. — На почтову оплату 5 кр.

Замовлення з провінції у автора ул. Зибликевича ч. 18, Львів. У Львові набути можна в Ставропигійській книгарні.

Хорі на легкі, горло, гортанку і астму!

Хто раз на завсідги бажає позбутти ся слабости легких, або горла, хотяйби найупірнійшої, або астми, навіть дуже задвненої і на позір невилічимої, сей нехай не гербату для хронічно хорих на легки і горло А. Wolffsky-ого. Тисячні подяки дають гваранцію великої уздоровляючої сили тої гербати. Пакет на два дни 75 кр. Брошура (описанє ужитя) задармо. Правдива лише у

А. Wolffsky-ого, Berlin, Nr. 37.

РОБИТНЯ СУКОЇ ДАМСКИХ ЕМІЛІЇ СОКОЛОВСКОЇ

у Львові, Ринок ч. 29., І. п. принймає ласкаві замовлення і виконує їх густовно і по приступних цінах. НАУКУ КРОЮ уділяє в особіних годинах Замісцеві панночки принймає на помешканє